

Vale Scott Henry, raketengineer, die een geleidingssysteem ontwikkelde

bron: Dr. Richard Smart voor Wine Business ([link](#))

Ik ben een bijna gepensioneerd Australische wijnbouwwetenschapper en -consulent die begin jaren tachtig Scott Henry uit Oregon ontmoette. Ik herinner me dat ik sprak op het eerste Cool Climate Wine Symposium in Oregon in 1984 en het publiek vertelde over mijn nieuw ontwikkelde trainingssysteem voor wijnstokken, de Te Kauwhata Two Tier (TK2T), ontwikkeld in Nieuw-Zeeland. Omdat het een verdeeld bladerdak is met minder schaduw en dus een hogere vruchtbaarheid, was de opbrengst veel beter dan het standaard Vertical Shoot Positioned (VSP) traliewerk.

Professor Nelson Shaulis van Cornell University ontwikkelde technieken voor bladerdakbeheer om schaduw van het bladerdak te voorkomen en de opbrengst van rijp fruit te verbeteren met zijn beschrijving uit 1966 van het Geneva Double Curtain (GDC). Met behulp van dezelfde principes ontwierp Scott Henry, de gepensioneerd raketwetenschapper uit Umpqua, Oregon, een beter verticaal verdeeld trainingssysteem voor met scheut-gesnoeide wijnstokken dan het mijne.

Waarom was het Scott Henry-systeem beter dan TK2T? Het TK2T-systeem heeft twee niveaus, die beide naar boven groeien. Dit betekent dat de twee fruitzones niet eenvoudig mechanisch in één keer kunnen worden geoogst, omdat ze ongeveer 70 cm uit elkaar liggen. Het Scott Henry-systeem, zoals ik het noemde (en de naam bleef hangen), was slimmer dan het mijne. Scheuten van de bovenste laag groeien naar boven, en die van de onderste laag groeien naar beneden. De twee fruitzones liggen bij elkaar, waardoor een enkele passage van een machine beide kan oogsten.

Het lijkt erop dat deze wijnbladeren geelgroen zijn omdat ze laat in het seizoen zijn in een koel klimaat in Madison, Wisconsin; De voornaamste reden is echter een overmatig stikstoftekort in de wijngaard. De bladeren zouden in deze tijd van het jaar normaal gesproken donkergroen moeten zijn. De foto toont veel lucht- en bladerdakopeningen in deze schaduwvrije, door Scott Henry getrainde wijnstok van onbekende variëteit, die 50% meer opbrengst opleverde dan een VSP-latwerk van vergelijkbare kwaliteit.

Sinds ik het trainingssysteem van Scott Henry (SH) leerde kennen, heb ik het wereldwijd gepromoot. Het wordt specifiek vermeld bij alle bedieningsinstructies in mijn boek *Sunlight into Wine* uit 1991. Scott Henry geeft een verslag van de ontwikkeling van zijn systeem, dat werd gecreëerd om de kracht van wijngaarden met brede rijen op de vruchtbare diepe gronden van de Umpqua Valley in Oregon te overwinnen.

Zoals Scott het beschreef: "De rijen waren zo krachtig dat ze dichtgroeiden, en het fruit lag in de schaduw met veel trosrot. De kwaliteit van de wijn nam af naarmate de wijngaarden ouder werden", typisch voor overkrachtige, onderbeplante en schaduwrijke wijngaarden volgens Nelson Shaulis. Daarom werd het Scott Henry-systeem, net als de GDC, ontwikkeld om schaduw door de luifel te voorkomen. En net als de GDC was het een belangrijk geschenk uit de VS aan de wijnbouw van de wereld.

Scott Henry en zijn vrouw Sylvia bezochten Australië op mijn uitnodiging om lezingen te geven aan telers. We hebben samen veel mooie tijden beleefd. Eén ervan was in de Hunter Valley, waar Scott incheckte bij een motel en zijn naam opgaf. 'Scott Henry,' riep de vrouw uit, 'dat is de naam van ons trellis-systeem!' Zo was het!

De grootste plantage die gebruik maakt van het Scott Henry-traliesysteem, waarvan ik op de hoogte ben, bevindt zich in Marlborough, Nieuw-Zeeland, en wordt voornamelijk gebruikt voor de productie van premium Sauvignon Blanc voor de Oyster Bay-wijnmakerij.

De aanplantingen blijven toenemen en bedragen nu bijna 3.000 ha (~7.600 ac), gestimuleerd door verbeterde opbrengsten, wijnkwaliteit en verminderde ziektedruk. Maar hoe zit het met Oregon (waar het systeem meer dan 40 jaar geleden werd ontwikkeld)? Zijn de aanplantingen zo explosief gestegen als Scott Henry misschien had gehoopt?

Dit is niet het geval geweest, zoals ik uit lokale ervaringen begrijp. Steve Price was destijds een extensie-enoloog aan de Oregon State University (OSU) die begin 1985 vergelijkingen maakte van Scott Henry met VSP. Het SH-systeem toonde voordelen waar kracht en schaduw een probleem vormden. Ondanks proefgegevens over de langere termijn was de industrie niet geïnteresseerd, omdat deze erg 'Bourgonisch' waren. Voor de wijngaarden die een hogere productie nastreven, worden er kortere wegen genomen om kosten te besparen, bijvoorbeeld door meerdere stokken op één draad te leggen om te voorkomen dat het bladerdak wordt verdeeld. Het resultaat is meer ziekte en een slechte kleur, problemen die Scott Henry vier decennia eerder met zijn ontwerp oploste.

Een andere opmerking komt van Evan Bellinger, afgestudeerd aan OSU en jarenlang adviseur in de Willamette Valley, waar hij nu een wijnmakerij bezit, allemaal opgeleid in het SH-systeem. Hij zei dat zijn eerste ervaring met Scott Henry in 2011 was toen een klant hem dwong zijn wijngaard om te zetten naar het systeem.

"Ik durfde terug omdat ik dacht: 'Dit ziet er lelijk uit, het zal niet de kwaliteit hebben, enz.' Nadat ik het had gebruikt, werd ik een bekeerling', zei Bellinger. "We hebben de wijngaard veranderd van een locatie met een chronisch lage opbrengst en hebben de opbrengsten aanzienlijk verhoogd, en ik zou zelfs zeggen dat de kwaliteit in dat geval is toegenomen. Sindsdien heb ik deel uitgemaakt van misschien wel een dozijn blokken of hele wijngaarden die zijn omgebouwd tot de Scott Henry. Ik vind het zo leuk dat mijn wijngaard, Warrior's Rest, vanaf één dag één voor Scott Henry is getraind."

Hoewel Bellinger grote successen heeft geboekt met dit systeem, gelooft hij dat het misschien niet in alle situaties goed past, hoewel dikke bodems, wijder uit elkaar geplaatste wijnstokken, een hoge groeikracht die moet worden gecontroleerd en bepaalde variëteiten zich goed lenen voor het systeem. Met Pinot Noir kan de training van Scott Henry de verleiding bieden om te veel te oogsten.

Natuurlijk: "Ik heb het liever en heb de mogelijkheid om het af te snijden, dan dat ik het niet aan de wijnstok heb", merkte Bellinger op. "Een manier om de verleiding te omzeilen om in mijn wijngaard te veel te oogsten, is door het onderste bladerdak vroeg in het oogstseizoen te oogsten voor mousserende wijn en rosé. Hierdoor kan het meer traditioneel ogende bovenste bladerdak enkele weken blijven rijpen. Ik ben aan het boeren, ik denk dat alle Pinot Gris getraind moet worden volgens Scott Henry, en dat alle Chardonnay en Pinot Noir op vruchtbare grond geplant moeten worden."

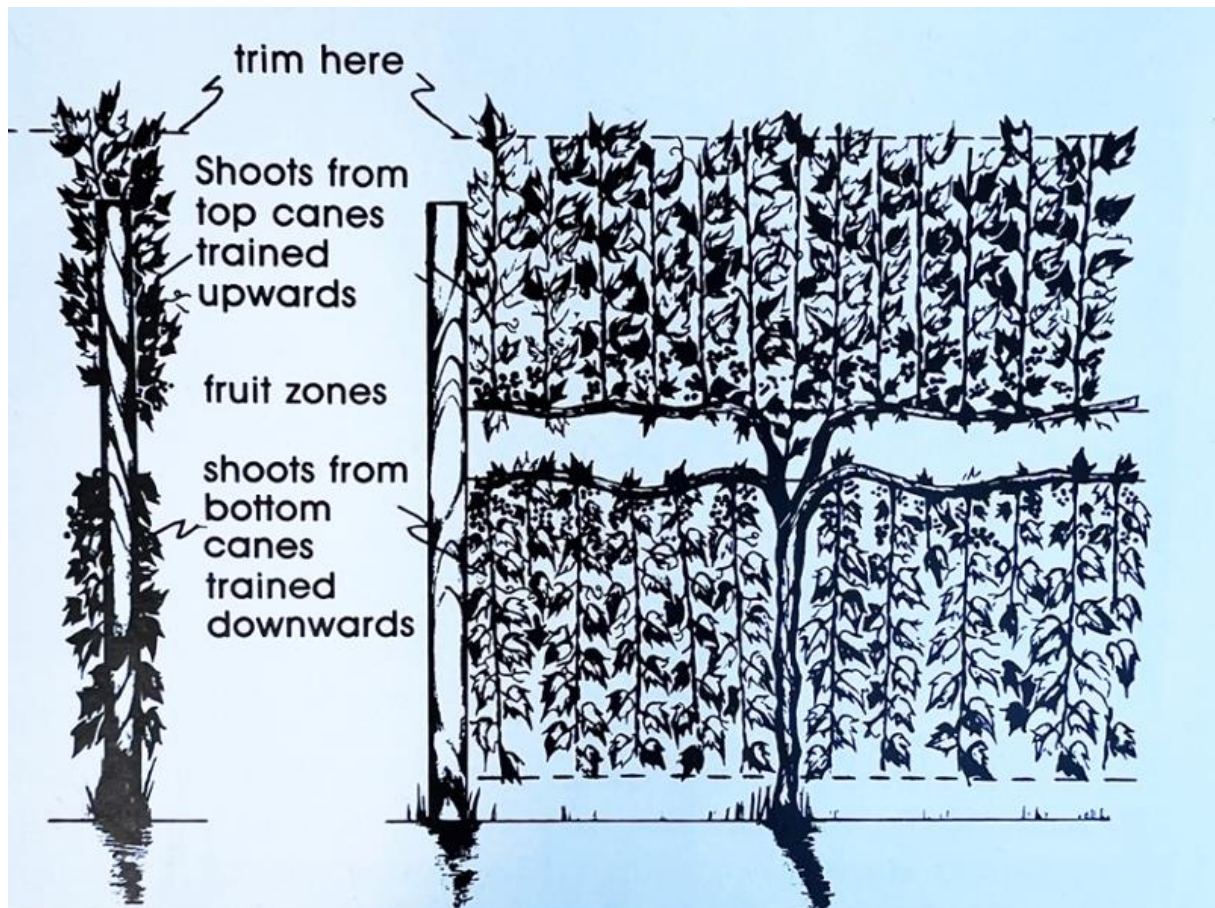
Dit zijn krachtige woorden, die voortkomen uit technische expertise en lange ervaring. Mijn eigen ervaring met reacties op het Canopy-management leidt mij tot een soortgelijke verklaring.

Zijn er economische redenen voor dit gebrek aan acceptatie door telers? Niet dat ik me kan voorstellen voor krachtige wijngaarden. Het enige dat nodig is, is één, misschien twee extra draden voor elke rij, en nog een neerwaartse positioneringspassage. De timing hiervan is van cruciaal belang voor het scheiden van scheuten die vanuit het bladerdak naar beneden worden getraind. Het zou tijdens de vroege bloei moeten gebeuren voordat de ranken zich gaan ontwikkelen.

Hoe komt het dat telers hun ogen en oren sluiten voor eventuele wijzigingen in hun bestaande managementsysteem, zelfs als dit in hun thuisregio uitgebreid is bewezen? Ik vraag me af of dit niet een erkenning is van het falen van ons bestaande onderzoeks- en uitbreidingsproces, een vraag waarover sommige beheerders zouden kunnen nadenken.

In zijn eerste carrière als afgestudeerd ingenieur was Scott Henry betrokken bij het ontwerpen van raketten voor de ruimtevaart. Daarna keerde hij terug naar de familieboerderij en begon hij druiven te verbouwen. Hij richtte de aandacht van zijn ingenieur op het verbeteren van de prestaties en winstgevendheid van wijngaarden, maar helaas was het wijnbouwpubliek om hun eigen redenen niet zo ontvankelijk.

De auteur hoopt dat sommige lezers worden aangemoedigd om gele schaduwbladeren in de fruitzone in hun eigen wijnranken te onderzoeken en te beseffen dat ze een symbool zijn van weggegooid geld.

Dr. Richard Smart

*Richard Smart is een Australische wijnbouwer en toonaangevend mondiaal adviseur op het gebied van wijnbouwmethoden, ook wel "de vliegende wijndokter" genoemd. Hij wordt verantwoordelijk geacht voor een revolutie in de druiventeelt vanwege zijn werk op het gebied van bladerdakbeheertechnieken. Smart is de auteur van het boek *Sunlight into Wine* en levert bijdragen aan verschillende vakpublicaties, en de wijnbouwredacteur van *The Oxford Companion to Wine*.*